

Arrest

nr. 239 185 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2020 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 november 2019 en dient op 5 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 24 januari 2020.

Op 27 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd verzoeker diezelfde dag bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u een soennitische moslim geboren in Homs op 15 augustus 1999. U vertrok uit Syrië in 2012. U woonde daarna in Algerije, ging naar Libanon en keerde weer terug naar Algerije. In juli 2019 ging u naar Marokko, waar u een korte tijd verbleef tot u in dezelfde maand nog naar Spanje vertrok. U verbleef 40 dagen in Melilla in een kamp. Na Melilla vertrok u voor 2 dagen naar Malaga. Van daaruit ging u naar uw oom langs moederszijde in Frankrijk, waar u nog eens 2 dagen verbleef alvorens u naar België reisde. In Spanje kreeg u een verblijfskaart, maar u vertrok er omdat het voor u transitland was. België was sinds u uit Marokko vertrok immers uw eindbestemming, omdat uw broer in België woont en u hier naar school wil gaan. Uw ouders en andere broers en zussen wonen nog steeds in Marokko.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van uw paspoort, de paspoorten en identiteitskaarten van uw moeder en vader, het UNHCR certificaat betreffende uw vraag om internationale bescherming in Marokko en de Belgische verblijfskaart van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Spanje (CGVS, p. 5).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat er geen leven is in Spanje en dat u er niet naar school kan of wil gaan (CGVS, p. 6). U verklaart ook dat u in het kamp in Melilla een keer werd bestolen en in elkaar geslagen en dat het heel lawaaiig was in het kamp (CGVS, p. 6-7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale

infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Er kan nog worden opgemerkt dat u na het verlaten van het kamp in Melilla slechts 2 dagen op het vasteland van Spanje hebt verbleven voor u naar België reisde. U sliep daar op hotel tot uw oom een busticket naar Frankrijk voor u had gekocht (CGVS, p. 5). Uw korte verblijf in Spanje wijst er op dat u nooit de intentie hebt gehad om in Spanje te blijven en er een leven uit te bouwen. U haalt aan dat er geen leven was in Spanje en dat u in Spanje niet naar school kon gaan. U verklaart dat er geen scholen zijn voor nieuwelingen en dat je daar lang moet wachten voor je een verblijfsvergunning krijgt, waarna je pas kan worden ingeschreven, en zo lang wilde u niet wachten. Erop gewezen dat u wel een rode kaart had gekregen waarmee u in Madrid een verblijfsvergunning had kunnen ontvangen, antwoordt u dat u op zich met die kaart inderdaad scholing in Spanje had kunnen krijgen, maar dat u niet naar Madrid wilde gaan om die verblijfsvergunning af te halen en dat u niet in Spanje wou blijven omdat u er niemand heeft. U heeft ook nooit echt geïnformeerd naar de mogelijkheid om in Spanje school te lopen (CGVS, p. 6). Tenslotte haalt u ook de slechte omstandigheden aan in het kamp in Melilla. U verklaart dat het er lawaaiig was en dat u een keer bestolen en in elkaar geslagen werd. Niettegenstaande het feit dat de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp slecht geweest kunnen zijn, moet worden opgemerkt dat het hier om eenmalige incidenten ging en dat u na 40 dagen het kamp hebt kunnen verlaten om naar Malaga te gaan. Daar heeft u verder geen problemen meer gekend (CGVS, p. 6-7). De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming doen geen afbreuk aan deze beoordeling. Uw identiteit, nationaliteit, familiebanden en uw verblijf in Marokko staan immers niet ter discussie.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1bis van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17, *Ibrahim, Sharqawi e.a.* om te stellen dat het vermoeden van behandeling van een erkend vluchteling of een persoon met een subsidiaire beschermingsstatus weerlegbaar is. De commissaris-generaal moet volgens verzoeker een concrete analyse uitvoeren op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens maar hij heeft dit niet gedaan.

In het middel stelt verzoeker dat hij meent dat hij niet beschikte over een beschermingsstatuut in Spanje. In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij in zijn onderhoud verklaard heeft dat hij zich in Spanje bevond in een toestand van uiterste materiële deprivatie waardoor hij niet bij machte zal zijn aan zijn meest elementaire behoeften te voldoen. Verzoeker meent dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om alle redenen te vermelden die hem gedwongen hebben Spanje te verlaten. Het verhoor van verzoeker was gebrekkig. Verzoeker wijst op landeninformatie, meer bepaald het Country Report Spain 2018 van AIDA, bijgewerkt tot maart 2019 en de moeilijkheden tot toegang tot de huizenmarkt voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus die daarin beschreven worden. Hij wijst ook op passages in hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het *quasi* onmogelijk is om te overleven zonder de financiële steun van de overheid, dat er moeilijkheden zijn inzake toegang tot de arbeidsmarkt. Verzoeker verwijst naar het rapport van de Spanish Refugee Aid Commission van november 2018 inzake het gebrek aan toegang tot psychische zorgen, het gebrek aan toegang tot de huizenmarkt en de arbeidsmarkt. Verzoeker verwijst naar een doorlichting van de Raad van Europa inzake discriminatie in Spanje. Verzoeker benadrukt dat het administratief dossier geen enkele objectieve informatie bevat inzake de situatie van begunstigde van internationale bescherming in Spanje.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker uittreksels toe uit het “Country Report: Spain” van de Asylum Information Database (AIDA), update 2018. Ter zitting worden geen documenten neergelegd.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden

van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje, en (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker een internationale beschermingsstatus ontvangen heeft in Spanje (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; notities persoonlijk onderhoud 24 januari 2020, p. 5 en 6). Verzoeker stelt dat hij volhardt in het feit dat hij meende niet te beschikken over een beschermingsstatuut in Spanje.

De verwerende partij heeft aan de hand van concrete informatie – *in casu* een Eurodac-hit in Spanje met “M”-markering – aangetoond dat er reeds een internationale beschermingsstatus werd verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Spanje. Het komt aan verzoeker toe, indien hij dit betwist, om concrete elementen aan te reiken die aantonen dat er hem geen internationale bescherming werd verleend, of, dat de verleende internationale bescherming niet langer actueel is of ontoereikend is.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje. Volgens het “Eurodac Search Result” werd hem immers reeds internationale bescherming verleend in. Immers, sinds 20 juli 2015 markeren de verschillende lidstaten personen met internationale bescherming met een “M” in het Eurodac-systeem (bijlage bij de nota van de verwerende partij, nota Eurodac-hit “M” van CEDOCA). Aangezien de Eurodac-hit inzake verzoeker melding maakt van de letter “M” (administratief dossier, kopie Eurodac-hit verzoeker), kan op grond hiervan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker in kwestie reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hem geen internationale bescherming werd verleend in Spanje of waaruit blijkt dat de internationale bescherming aan hem verleend door Spanje niet langer actueel is of ontoereikend is.

Voor zover verzoeker de correctheid van de informatie in vraag zou stellen waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus verleend werd in Spanje, m.n. voormelde Eurodac-hit met “M”-markering, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan een blote bewering. Hij geeft geen concrete aanwijzing waaruit zou blijken dat onterecht een “M”-markering – waarmee wordt aangegeven dat een lidstaat van de Europese Unie het verzoek om internationale bescherming heeft ingewilligd – werd aangebracht.

Ter zitting verwijst de advocaat van verzoeker naar de beschikking “louter schriftelijke procedure” in de zaak met rolnummer 243 339 van 10 juni 2020. De Raad stelt vast dat in deze beschikking werd vastgesteld dat de verzoekende partij in die zaak verschillende stukken voorlegde waaruit blijkt dat het document “Eurodac Search Result” geen betrekking heeft op deze verzoekende partij en dat er een materiële vergissing is gebeurd bij de identificatie op basis van de vingerafdrukken of bij het aanduiden van het vergelijkingsresultaat. In huidige zaak worden echter geen stukken voorgelegd waaruit zou blijken dat er een materiële vergissing is gebeurd bij de identificatie of de vergelijking van de vingerafdrukken van verzoeker. In voorliggende zaak stelt de Raad vast dat geen concrete elementen worden aangereikt die aantonen dat aan verzoeker geen internationale bescherming werd verleend.

Waar verzoeker aanvoert dat hij er niet van op de hoogte was dat hij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Spanje, merkt de Raad op dat verzoeker niet zonder meer

geloofd kan worden waar hij stelt dat hij dit niet zou hebben geweten, gezien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde dat hij een rode kaart kreeg in Spanje toen hij vanuit Melilla het schip nam naar Malaga. Hij heeft die rode kaart verscheurd omdat hij niets in Spanje te zoeken had (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5). Verzoeker verduidelijkte dat hij, om zijn verblijfsvergunning te ontvangen, naar Madrid moest gaan om zijn rode kaart te vervangen maar hij wou niet in Spanje blijven, daarom heeft hij de kaart verscheurd (p. 6). Bijgevolg blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen dat hij ervan op de hoogte was dat hij een verblijfsvergunning (en onderliggende status) had in Spanje.

In dit verband stelt de bestreden beslissing nog het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

2.4. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande

materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *‘Ibrahim e.a.’*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

2.5. De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Er kan nog worden opgemerkt dat u na het verlaten van het kamp in Melilla slechts 2 dagen op het vasteland van Spanje hebt verbleven voor u naar België reisde. U sliep daar op hotel tot uw oom een busticket naar Frankrijk voor u had gekocht (CGVS, p. 5). Uw korte verblijf in Spanje wijst er op dat u nooit de intentie hebt gehad om in Spanje te blijven en er een leven uit te bouwen. U haalt aan dat er geen leven was in Spanje en dat u in Spanje niet naar school kon gaan. U verklaart dat er geen scholen zijn voor nieuwelingen en dat je daar lang moet wachten voor je een verblijfsvergunning krijgt, waarna je pas kan worden ingeschreven, en zo lang wilde u niet wachten. Erop gewezen dat u wel een rode kaart had gekregen waarmee u in Madrid een verblijfsvergunning had kunnen ontvangen, antwoordt u dat u op zich met die kaart inderdaad scholing in Spanje had kunnen krijgen, maar dat u niet naar Madrid wilde gaan om die verblijfsvergunning af te halen en dat u niet in Spanje wou blijven omdat u er niemand heeft. U heeft ook nooit echt geïnformeerd naar de mogelijkheid om in Spanje school te lopen (CGVS, p. 6). Tenslotte haalt u ook de slechte omstandigheden aan in het kamp in Melilla. U verklaart dat het er lawaaierig was en dat u een keer bestolen en in elkaar geslagen werd. Niettegenstaande het feit dat de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp slecht geweest kunnen zijn, moet worden opgemerkt dat het hier om eenmalige incidenten ging en dat u na 40 dagen het kamp hebt kunnen verlaten om naar Malaga te gaan. Daar heeft u verder geen problemen meer gekend (CGVS, p. 6-7). De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming doen geen afbreuk aan deze beoordeling. Uw identiteit, nationaliteit, familiebanden en uw verblijf in Marokko staan immers niet ter discussie.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van zijn zaak is gebeurd. Verzoeker slaagt er niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot toegang tot huisvesting, overleven zonder financiële steun van de overheid, toegang tot de arbeidsmarkt, ernstige discriminatie op verschillende vlakken in Spanje. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie

van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen persoonlijke problemen aannemelijk maakt in Spanje en niet op concrete wijze aantoont dat hij als begunstigde van een internationale beschermingsstatus geen toegang zou hebben tot vb. huisvesting of de arbeidsmarkt. Nu verzoeker hiervan niet op concrete en persoonlijke wijze getuigt, heeft hij er geen belang bij aan te voeren dat het administratief dossier *“geen enkele objectieve informatie bevat betreffende de situatie van begunstigde van een internationale bescherming in Spanje”*.

2.6. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij meent niet alle redenen vermeld te kunnen hebben die hem gedwongen hebben Spanje te verlaten. Er blijkt echter uit verzoekers verklaringen dat hij alles heeft kunnen verklaren wat hij wenste en dat hij op alle vragen heeft geantwoord. Hij heeft duidelijk op verschillende momenten in het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij niet in Spanje wilde blijven (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 6 en 7), daar ook niet informeerde naar mogelijkheden om naar school te gaan omdat hij er niet wou blijven (p. 6), dat hij Spanje slechts als een transitland beschouwde (p.6) en dat zijn oom zijn reis naar België bekostigde (p. 6). Op het einde van het onderhoud bevestigde verzoeker dat hij alle redenen verteld heeft omwille van dewelke hij niet wil terugkeren naar Spanje (p.7) en dat hij alle vragen en de tolk goed begrepen heeft (p. 8).

2.7. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, na 40 dagen in het kamp in Melilla te hebben verbleven zijn rode kaart kreeg en naar Malaga ging (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5). Daar verbleef hij twee dagen op hotel en vertrok hij richting België (p. 5). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker verklaarde dat hij met zijn rode kaart wel scholing in Spanje kon verkrijgen, maar dat hij niet naar Madrid wilde gaan om die verblijfsvergunning af te halen en dat hij niet in Spanje wou blijven omdat hij er niemand heeft en dat zijn problemen in het kamp in Melilla eenmalige incidenten betroffen en dat hij na het toekennen van zijn status naar Malaga kon gaan. De Raad benadrukt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij, gedurende de twee dagen waarin hij op het vasteland in Spanje verbleven heeft, gepoogd heeft om werk of een woning te vinden, laat staan dat hij daarbij problemen zou ondervonden hebben. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook niet dat hij melding heeft gemaakt van discriminatie in zijn hoofde.

Verzoeker kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal

gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

2.11. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET